ముళ్లంగి వెంకట రమణారెడ్డి
39-18-1, మాధవధార
విశాఖపట్నం-530 007
ఫోన్: 0891-2722189

శాపగ్రస్తుడు

చెదలు పట్టిన కాగితాల్లోంచి గతం రాలిపడుతోంది... వానతుంపరలా. అటకమీది డైరీల్ని తీసి దుమ్ముదులిపి నీ 'స్వచ్ఛత'ను వెదుకుతున్నాను.

సరిగ్గా మూడు సంవత్సరాలు... నువ్వెళ్లిపోయి!!!

ఎక్కడో తళుక్కుమన్న చిర్నవ్వుల మీద రాబందులు రక్కిపోతాయి. నేను వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తాను...

గోళ్ళలో ఇరుక్కుపోయిన అణుమాత్రపు ఆనందాన్ని సూదుల్తో చిదిమేసిన నువ్వు... చిదిమితే చిమ్మిన చీమునెత్తుర్లో కన్పించే ప్రతిబింబంలో కూడా నువ్వే..

అణువులో... అవనిలో... అనంతంలో... ఎక్కడున్నావో??

నేనుమాత్రం శిలువేసిన స్వప్న పక్షిలా ఈ చీకటి గదిలో ఒ...న్...ట...రి...గా!!!

నీ తలపుల్లో ఎన్ని జ్ఞాపకాల్ని త్రవ్వుకు తిన్నానో...? ఎన్ని నిశిరాత్రుల్ని కాల్చుకు తిన్నానో నీకేం తెలుసు...

నేస్తం...

మోకాళ్ల కడుపులో దాచుకొని నీ స్మృతుల శకలాల మీద శయనిస్తే ఎన్ని యుగాలైనా చావురాదు...

కె.వి.నరేందర్

రెప్పల్ని పైకిలేపి కనుబొమ్మలకు మేకులు దిగ్గొట్టినట్టు...నిరీక్షిస్తే నువ్వు రావాలన్న ఆశ ! పోస్ట్ అన్న కేక విని లేస్తాను. ఎంతకీ నువ్‌రావు. వెయింటింగ్ ఫర్ గోడోలా... వాడు పోతూనే ఉంటాడు. కష్టాలన్నీ, కన్నీళ్ళనీ... ప్రేమనీ, పేరంటాన్నీ... వినోదాన్నీ, విషాదాన్ని జబ్బ సంచిలో కుక్కి పోతూనే ఉంటాడు.

నీ గురించి మర్చిపోయాడేమోననుకొని వాడి సైకిల్ చక్రాల గుర్తులు పట్టుకొని పరిగెడతాను ఎంతో దూరం...

కాళ్ళు పీకేలోగా రైల్వే స్టేషనొస్తుంది. కళ్ళు తిప్పి సిమెంట్ బెంచీ మీద కూలబడితే అక్కడి పోరగాళ్ళు రాళ్లతో కొడతారు... ఒగరుస్తూ గదికొచ్చి నీ జ్ఞాపకాలతో రోదిస్తుంటే దూరంగా రైలుకూత విన్పిస్తుంది.

నువ్వెళ్ళిపోయే ముందుకూడా అదే కూత... నరనరాల్లో బాధ ప్రవహిస్తుంది. మబ్బు పట్టిన ఆరోజు... కన్నీళ్ళు ఎంతగా వర్షించాయని?

ఫస్ట్‌క్లాస్ కంపార్టుమెంటులోంచి వూపుతున్న నీ చెయ్యి దూరమవుతుంటే... నా గొంతులో కోయిల ఉరేసుకుంది. నువ్వు పోయాక ఎంతటి వర్షం పడింది. తడుస్తూ రైలు పట్టాల మీదే కూచున్నాను చాలా సేపు...

విషాద ముషాయిరాని పలికించే సమాంతర రేఖలు ఎన్ని కథలు చెప్పాయి... కంకర రాళ్ళ మధ్య కన్నీటి విత్తనాల్ని నాటుతూ గదికొస్తే చాలు...

చాప చిరిగినా...

సాలె పురుగు కదిలినా.... పుస్తకాల పుటలు గుండెలు బాదుకున్నా... నువ్వు గుర్తొస్తావు.

అంజలి

ఆరోజు కొత్త సంవత్సరం... కేలండర్ తలంటుపోసుకుంది. అప్సరసలా అనుకోకుండా నా గదికొచ్చి 'ఈరోజు ఏం చేసావ్?' అనడిగావ్.

'జాతీయ గీతం ఆలపించాను' అని నేనంటే... నువ్వు నవ్వావు... చాలా సేపు నవ్వావు.... తెరలు తెరలు గా నవ్వి 'ఎందుకు?' అని ప్రశ్నిస్తే 'నీకోసం' అన్నాను.

"నాకోసమా? ఎందుకు?"

"జాతీయగీతంలో నీ పేరుంది కదా! ఈ నూతనవత్సరంలో దేశభక్తితో పాటు నీ ప్రేమభక్తినీ పాడినట్టుగా ఉంటుందని"

అప్పుడు పోయావు మౌనంలోకి... పగుళ్ళు వారిన గుండెల్లో క్షణాల్ని నాటుతూ. మరో క్షణంలో నీ రెప్పల చిప్పలు బోర్లించగా బొట్లు బొట్లుగా జారి టప్ మన్న కన్నీరు ఇంకిపోయింది గతంలాగే...

నాకర్థం కాలేదు కాని... క్షమించమన్నాను.

నువ్వు తిరిగి నవ్వే వరకూ నాలో ఎన్ని బ్లాస్టింగులు!

నీ తల్లోని గులాబీ నా దోసిళ్ళలో ఉంచి... అరచేతిని చుంబించి ఆనక గ్రీటింగ్స్‌ని అందించి...Few delights can equal the mere presence of one whoom we trust utterly.

"జాతీయ గీతంలో ఆ పేరు మాత్రమే ఉంది. కాని అది పాకిస్తాన్‌లోని బెలూచిస్తాన్‌లో పోయింది. అలాగే నా పేరు మాత్రమే మిగిలి... నేనెక్కడికో వెళ్లిపోతే..."

అప్పటికి గాని నాకర్థం కాలేదు.

నవ్వుతూ అన్నావ్ "నేను దూరమైతే ఈ లవర్‌ని పోగొట్టుకొని నీ లివర్‌ను పాడుచేసుకోవుగదూ..."

నాలో మౌనం... జాతీయగీతంలో లోపం వుందా? అది నీకు అన్వయించుకొంటేనే కదూ... ఆ కన్నీరు. నీలో ఎంతటి బావుకత?

"సారీ... కొత్త సంవత్సరం రోజే బాధ పెట్టాను"

"అర్సరే... జాతీయగీతం తర్వాత స్కూలు పిల్లాడిలా 'ప్రతిజ్ఞ' చేసావా?" నీ మాటల్లో చిలిపితనంతో కూడిన వెక్కిరింత.

"అది నువ్వు చెయ్యి..." అని కోపంగా నేనంటే "ఎలా చెయ్యను? అది పురుషాధిక్యతతో రాసింది" అంటావు.

నీ ప్రతిమాటా నన్ను అచ్చెరువుల అగాధాల్లోకి తీసికెళ్తుంది. అక్కడే నన్ను నేను తడుముకుంటాను. నేను విస్మయంగా చూస్తే...

"నిజమే. ప్రతిజ్ఞలో... నా దేశ వారసత్వ సంపద నాకు గర్వకారణము. దీనికి "అర్హుడనగుటకై" సర్వదా నేను కృషి చేయుదును అంటారు. అర్హురాలుగుటకై అనరే... ఇది పురుషాధిక్యతకాదా... నువ్వే చెప్పు" ప్రేమ జ్ఞానాన్ని పెంచుతుందా? ఏమో? ప్రేమతో విజ్ఞాన శిఖరమై నిలిచిపోతావనుకున్నా... విస్ఫోటనాశకలమై మిగిలిపోతావనుకోలేదు. ఏ గీతాలు పాడనిప్పుడు? అదుగో... ఎవరో ఏడుస్తున్నారు.

ఏ తల్లి బిడ్డను పోగొట్టుకుందో... ఏ భార్య భర్తను కోల్పోయిందో... ఆ ఏడ్పు విని నా బరువు గుండె మూలుగుతుంది పెద్దక్కయ్యను తలచి... ఆయన అనంతంలో మమేకమై అనేక నెలలు గడిచినా... దాని కనుబొమ్మల మధ్య సూరీడు దిగిపోయి మళ్లీ ఉదయించనే లేదు. విశాలమైన నుదుటిపై వెలితిని చూపే అంధకారం.

గుండెల్లోని తడిని తాగిచూసే స్పందన... నాకెందుకిచ్చావ్ భగవాన్? భగవంతుడంటే గుర్తొచ్చాడు. "ఈ ప్రపంచంలో అందరికంటే మంచివాడెవడు?" అనడిగితే నీ నించి 'దేవుడు'

అన్న జవాబు.

'ఎందుకు?'

"ఎందుకంటే... బండబూతులు తిట్టినా బండలాగే పడివుంది వాడొక్కడే కాబట్టి..." నీ నవ్వుల్ని మనసునాలుగ్గోడల సేఫ్టీ లాకర్లలో దాచి పెట్టుకుంటాను. ఆ నవ్వుల్ని నలిపేయడానికే మూకుమ్మడిగా వస్తారు వాళ్ళు. వాళ్ళ పళ్ల సందుల్లో పాములున్నాయి. నాలుక కింద జెర్రులుంటాయి. చిగుళ్ళనంటిపెట్టుకొని తేళ్ళు... కొండనాలుక చుట్టూ కొండ చిలువలు బుసకొడ్తాయి.

గదికి పడ్డ గాయాన్ని నాకిపోతారు...

వెళ్తూ వెళ్తూ నువ్విచ్చిన పుస్తకం గీతాంజలి... దానిమీద నీకున్న దరిద్రానికి కవిత్వం రాయొచ్చు. అక్షరాల్ని మెరిపించటం కాదు... అక్షరాల్లో మెరవటం నేర్చుకోమన్నావు.

ఉల్కనై రాలిపోతున్నా...

క్షణకాలం తళుక్కుమన్నా ఆ వెలుగు నీ కోసమే...

అమృతం

ఆ చలిరాత్రి... నిండు పున్నమి. వెన్నెల... చంద్రుడు స్ఖలించినట్టు

చిల్వాకోడూర్ వాగు బ్రిడ్జి మీద నీ ఒడిలో తలదాచుకున్న నాలాగా... నా మొహంలోకి చూస్తున్న నీలాగ... చంద్రుడి కలర్ నెగెటివ్‌లో కూడా మనిద్దరమే... ఆ దృశ్యం ఎప్పుడూ మర్చిపోను. చలిగా వుంది వెళ్దామా అని నేనంటే...

"ఆ చుక్కల్ని చూడు. ఆ చుక్కల్లో నువ్వు నా కన్యారాశిని... నేను నీ కుంభరాశినీ వెదుకుదాం. బెట్..." అన్నావు. వేలాడదీసిన మెడలు బిగుసుకుపోయి చాలాసేపు వెతికి ఓడిపోయాను ఇక వెళ్దాం అంటే రానన్నావు.

"ఎందుకు?"

"ఈ రోజు రాత్రి అమృతం కురుస్తుంది"

"వాట్?"

ఎక్కడో చుక్క కారిపోయింది. అప్పుడు... నీకన్నుల్లోంచి వెన్నెల జారిపడ్డ చప్పుడు! శూన్యంలోకి చూస్తూ ట్రాన్స్‌లో ఉన్నట్టు చెప్పావ్.

"అదిగో... అటుచూడు. అనంతమైన దృశ్యభావాలు. కుక్కి మంచంలో పక్షవాతపు ముసలోడు పెండ్లాం కోసం మూలుగుతున్నాడు. స్టాలిన్ గ్రాడ్‌లోని అనుభూతిలేని సైనికుడు ఆమెకు రాసిన ఆర్తగీతాన్ని సుబ్బారావు తెచ్చివ్వలేదింకా...

అదిగో... అటువైపు... అస్థిమూల పంజరాలపై బడి గొంగలి పురుగులు 'రాటీన్'ని కొరుక్కుతింటున్నాయి.

కాశ్మీర్ సరిహద్దుల్లో కాలిపోయినవాడి కొడుకు నాన్నకోసం వేదిస్తుంటే ఆ తల్లి రుద్ధకంఠంతో 'జైహింద్' అంటోంది. నీకు విన్పిస్తోందా...?

చిన్నమ్మ వెళ్లిపోతుందని సిఐడి రిపోర్టు పంపుదాం... ఆమె పోయినా పాటమిగలనీ... ఆస్ట్రేలియన్ ఎబోరిజన్స్. నెసిసిటీ ఆఫ్ ఎబోర్షన్స్‌ని కలగలిపి సుబ్బారావ్ పెళ్ళాం సూర్యంతో లేచిపోయిన కథనాన్ని అభినవ రుగ్వేదంగా రాస్తున్నారు ఘోస్టురైటర్లు.

అస్వతంత్ర వితంతువులు నెరిసిన వసంతాన్ని వెతుకుతున్నారు. హార్లెమ్స్‌లోని శవం ఏడుస్తోంది... ఓదార్చుదాం రా నేస్తం !

నిన్న రాత్రి వానలో తడిసి భూమి పండుముసలిదై పోయింది. రాత్రిని రంపంతో కోసి వేకువను లాగుదాం... పదపద... మన వంశపిత కాడ్మస్ గృహలక్ష్మిని మృత్యువు రేప్ చేయకముందే... కనురెప్పల సందుల నుండి శిక్షాపత్రాన్ని జారవిడుద్దాం!

కురుస్తోంది అమృతం... కల్తీలేని అమృతం. అదిగో అప్సరసలు నిన్నూ, నన్నూ పిలుస్తున్నారు. పరిగెత్తు... ఈ మరమనుషులకు దూరంగా పయనిద్దాం...

నువ్వెప్పుడూ ఆశ్చర్యార్థకమైతే నీ మాటలెప్పుడూ సమాధానం దొరకని ప్రశ్నార్థకాలు. ఆ రాత్రి నీ మాటలర్థంగాక బ్రిడ్జిరెయిలింగ్స్‌కి నేను తలబాదుకున్నప్పుడు వాస్తవంలోపడ్డ నువ్వు ఎంత నిర్మలంగా నవ్వావు.

అక్కడి రేలకంటే స్వచ్ఛంగా!

ఇప్పుడేం మాట్లాడావని బేలగా అడిగితే... నా జుత్తులోకి వేళ్ళుపోనిచ్చి నుదుటి మీద చుంబించావు. ఆ వెన్నెల క్షణాలు మరువలేను... చెట్టాపట్టాలేసుకొని పరిగెత్తి ఆకాశం వంగినచోట నువ్వు అనేకమైన ముద్దులు కురుపిస్తుంటే నిజంగా అమృతం కురిసింది. ఆకాశంలోంచి కాదు...

నీ అధరాల్లోంచి...

వసంతం

ఎక్కడో కోయిల కూహూ అంటె నువ్వు ప్రతిగా కూస్తావు. అది నీతో పోటీపడి కూసేది. నీతో గడిపిన ప్రతి ఘడియ సొంతమైన వసంతమే.

“నిన్ను పెళ్ళి చేసుకున్నాక 'బావా' అని పిలుస్తాను. గోముగా నువ్వంటే “నువ్వేం మా నాన్నగారి తోడబుట్టిన చెల్లెలి బిడ్డవి కాదుగదా” అని నేనన్నాను. నీ ముక్కు పుటాల్లో రోషం.

“అసలు ఏ ఆడదయినా పెళ్ళయ్యాక మొగుణ్ణి బావా అనే పిలవాలి. బావుంటుంది” నీమాటల్లోని అర్థాలు, ఆ అర్థాల్లోని ఆవేదనా అర్థం చేసుకోను ఎంత ప్రయత్నించినా సాధ్యంకాదు

"ఎందుకు"

"దేవుడు నీ బుర్రలో ట్యూబ్‌లైట్ పెట్టాడు గాని అంఖర్ మార్క్ బెడ్‌లైట్ పెట్టినా బావుండేది".

"ఇప్పుడు కరెంటు కొరత గదా, అది కూడా వెలగదు" నేను జోక్ చేస్తే నువ్వు సీరియస్‌గానే అన్నావు.

"నన్ను పెళ్లి చేసుకునే ముందు మా అక్కను పెళ్ళి చేసుకుంటావా? అందరు మగాళ్లూ అలాగే చేసుకుంటున్నారు"

రెండు రోజులు ఎంత ఆలోచించాను???

చివరికి నీ పిచ్చి పరాకాష్టకు చేరుకుందనుకునే దశలో A Taste of Tears పుస్తకం ఇస్తూ దానిపై రాసావు.

"వాడు నీకు భర్తకాడమ్మా...
అసహజ వివాహ వ్యవస్థలో పడి
ముందు అక్కను పెళ్ళాడాడు.
ఆమె పేరు లక్ష్మి... వరకట్న లక్ష్మి.
మానవత్వం మళ్ళీ మొలకెత్తేవరకూ
వాణ్ణి 'బావా' అనే పిలువ్!"

నీ గుండె సిలిండర్ పేలి ఏ మంటలు రగిలాయో... ఏ ఆర్తనాదాలు నీ కంఠంలో తారాడాయో గాని నీ ప్రతిమాటలో ఈ వ్యవస్థ కన్పించేది.

"పిలిస్తే తప్పేమిటి? ఈ సృష్టిలో అమ్మ అన్న పదం తర్వాత ఆప్యాయత నిండిన పదం 'బావా' అన్నదొక్కటే" అనేదానివి.

ఆ పిలుపుకోసమే... ఇప్పుడు మిగిలిపోయాను.

నువ్వు దూరమయ్యాక నా నీడకూడా నాకు కన్పించదు. వసంతమెప్పుడో రెక్కలల్లార్చి ఎగిరిపోయింది. నయాగరా జలపాతం నయనాల్లో ఊటపెట్టింది.

నువ్విచ్చిన ఆ Taste of Tears పుస్తకాన్ని నిన్న సముద్రంలో విసిరేసాను. మరెంత ఉప్పుగా మారిపోయిందో అది. కసితో నత్తగుల్లల్ని చిదిపేసి, ఇసుకలో నీ పేర్లు రాసి ముత్యపు చిప్పలను అదిమి చీకటి పడ్డాక వస్తాను. ఓ రోజు చీకట్లో మనం పోతూ ఉంటే వెలుగు కానరాక నేనన్నాను. 'నా గుండెను తీసి నెత్తిమీద పెట్టుకొని నడవనా?' అని.

"అబ్బో... థాంకోపై పోతున్నావు" అని నవ్వావు. ఆయనెవరో కన్పిస్తే నీ గురించి

అడగాలనుంది. 'ఇమామీ అంటే ఏమిటన్న' నీ ఆఖరి ప్రశ్నకు ఇటాలియన్ భాషలో 'నన్ను ప్రేమించు' అనే అర్థాన్ని వెతికి తెచ్చేసరికి నా భవిష్యత్తు జీవితకాలం వెనక్కి పోయింది.

మనసు చివికి పోయినట్టు ఏడ్చాను.

వసంతం ఒక రక్తాశ్రువుని రాల్చిపోయింది.

పక్కింటి పాప రోజూ పాడుతుంది. "తొందర పడి ఒక కోయిల... ముందే కూసింది" అంటూ. ఆ పాట విన్పించినంత దూరం నీకోసం పరిగెత్తి... చెరువు గట్టును చేరుతాను. కొంగలు నీ క్షేమాన్ని అడుగుతాయి. తలొంచుకొని తూములోంచి పారుతున్న నీళ్ళల్లోకి గులకరాళ్ళు విసుర్తాను కసిగా...

ఎక్కడో దూరంగా 'యాతం' తోడుతోన్న రైతు పాడుతాడు.

"నువ్వొత్తావనే రంగీ వరిపైరు నిక్కింది... రావని తెలిసాక బరువుతో కుంగింది" మౌనంగా గట్టుపై పచార్లు చేస్తూ కుహూరావం విన్పిస్తుందేమోనని చూసేవాణ్ణి.

విహంగాల్లా ఎగిసి ఎగిసి ఇంద్రధనుస్సుల మీద జారినప్పుడు, తిన్నెల పై ఇసుక గూళ్ళని కట్టి ఎక్కడైనా 'నైటింగేల్' కన్పిస్తుందేమోనని అడివంతా గాలించినప్పుడు... ఆ తల్లిని చూసి పాడేదానివి... ఆకులో ఆకునై, కొమ్మలో కొమ్మనై... ఈ అడవీ దాగిపోనా?

ఇప్పుడు మనోరణ్యంలో ఏకాకిని!!

తలుపు తెరవగానే గోడకు ఉరితీయబడ్డ నువ్వు. గదిలో వెగటు వాసన... బస్టాండులో బిచ్చగాడి శవం తలముందర వెలిగిన నకిలీ అగరొత్తుల వాసనలా... ఎన్నాళ్ళయింది నువ్వీ గదికొచ్చి? సుమ సౌరభాలు నీతోనే పోయాయి. నీ గుండెకింద బల్లి తలదాచుకుంది... నీ మెడవంపులో సాలె పురుగు కలలగూళ్ళని అల్లుకుంటోంది... చెద పురుగులు నిన్ను వెన్నుపోటు పొడుస్తున్నాయి.

అన్నిటినీ చూస్తూ అసమర్థ సైనికుడిలా నేను... మునివేళ్ళతో నుదుటిపై ఏకాంతాన్ని గీసుకుంటాను. పాప పాట విన్లేక... మళ్ళీ చెరువు గట్టుకు చేరిన సాయంత్రం రైతు పాడడు... ఏదో సందేశం విన్పిస్తాడు.

"అయిదోది సదువంగ 'అయ్యా'ని పిలిస్తివి... ఏడోది సదువంగ 'బాపూ' అంటివి పదోది పట్టాక 'నాన్న' అనంటివి. కాలేజి బోయాక 'డాడీ' అంటూ, పెళ్లామొచ్చాక 'గాడిదీ...' అంటివి. గ్యానమెరుగని సదెవులెందుకురో... కొడుకా... కట్టెకాలక ఆరిపోతవ్‌రో..."

నాకూ నాన్న గుర్తొస్తాడు. ఏ బాధ్యతతో భుజమ్మీద కలుక్కుమంటే భుజాలు తడుముకుంటాను. కనుకొలకుల్లో ప్రవాహ సందోహం తొక్కిసలాడుతుంది. వెనక్కి వచ్చేటప్పుడు ఈతముల్లు గుచ్చి రక్తం స్రవిస్తూనే ఉంటుంది.

శాపగ్రస్తుడనై గదికొస్తాను.

పాప మళ్ళీ పాడుతుంది... అర్ధరాత్రి చిట్లిపోయిన కేకలా... హృదయ కవాటాలు టపటపా కొట్టుకొని నాలో జఢంగా ఉన్న హిమశిఖరాలు కదిలి... కరిగి బంగాళాఖాతమై కొలకుల్లో చేరి... పల్లంలోకి జారి... చెక్కిలిపై ఎండిపోయి ఎడార్లను గుర్తు చేస్తుంది.

చెక్కిలిపై సహారా!!

ఆ ఎడారిలో తలపుల కోయిల ఆశతో కూస్తుంది... వసంత మొస్తుందని !!!

ఆవేశం

నువ్వు ఆఖరుగా అందించిన అనంతాన్ని చదివాక నువ్వు లేని నేనూ కోకోజం (?) వైపు వెళ్లాను మొన్న...

నీమీది కసికొద్దీ... ఒక్కసారి ఉష్ట్రపక్షిలా ఆమె ఒడిలో తలదూర్చి బిగ్గరగా ఏడ్వాలని... అంతరాల్లో ఆగిపోయిన కసి... కొన్ని గంటలైనా నిన్ను మర్చిపోవాలని. ఆమె గది నిండా క్షయ ప్రతిధ్వనిస్తోంది. పాతాళంలో పూడుకుపోయిన నవ్వుని గాలమేసి తీసింది నన్ను చూసి. అవి శకలాలై పెదాలపై నించి నిర్లిప్తంగా జారిపోయాయి.

'బాబూ'

రైతు పాట వింటే నాన్నెలా గుర్తుకొచ్చాడో... ఆమెని చూడగానే అమ్మ గుర్తుకొచ్చింది. "ఎక్కడున్నావయ్యా... మహాకవీ! ఇదిగో చెరిగిన స్వప్నాలు... చెదిరిన స్వర్గాలు...నీ రథ చక్రాల కిందబడి శీలం చితికిన జీవితాలు... ఇంట్రావీనస్ ఇంజక్షన్ల ఉత్పత్తి కారకులు... నీ మరో ప్రపంచంలో ప్లాట్లున్నాయా...?" అని అరవాలన్పించింది.

దీపం వత్తిని పెంచుతూ "ఏం ఆలోచిస్తున్నావ్ బాబూ... ఇంకా చీకటి పడలేదనా?" నవ్విందామె. నేను నవ్వలేదు...

అంగి జేబులోని ఆరోగ్యాన్ని అక్కడే పడేసుకుంటూ... వక్షోజాల్లోని వసంతాన్ని చూళ్లేదు. ఆమె కడుపులో స్మశాన వాటికను చూసాను. ఆరెంపీ డాక్టర్ల అంతస్థులకు పునాది రాళ్ళేసింది ఆమె గర్భాశయంలోంచే...

"ఏడేళ్ళ క్రితం నా శీలానికి వేలం పాడితే అంబరాన్ని చుంబించేది రేటు. ఎన్నో రకాల పంటి విషం చర్మ రంధ్రాల్లో కూరుకుపోయి ముడుతలొచ్చాయి"

ఒక దీపం పురుగు అగ్గిలో దూకి ఆర్పేసింది. ఆమె తిరిగి దీపాన్ని వెలుగించుకుందో లేదో కాని నేనక్కడలేను. గదికొచ్చి మోకాళ్ళచుట్టూ చేతులు చుట్టేసి గెడ్డమాన్చి కూచొని అమ్మని తలుస్తూ ఏడ్చాను అర్ధరాత్రి వరకూ... అయినా ఆమె గుర్తొస్తూనే ఉంది.

మొహానికి మేకప్‌లేక...

శీలానికి లాకప్ లేక...

కామానికి కామాల్లేక...

జీవితాలకు ఫుల్ స్టాప్ లేక...

స్వేచ్ఛ

ఆరోజు ఇద్దరం మైదానంలో నడుస్తున్నాం. దూరంగా మనలాగే ఒక జంట.

"వాళ్లని చూడు ఎంత బాగున్నారు?" నువ్వన్నావు.

"మేడ్ ఫర్ ఈచ్ అదర్‌లా"

"వూహూ"

"మనలాగే..."

"కాదు"

"మరెలా?"

"రాజేశ్వరీ అమీర్‌లా లేరూ?"

కిలకిలా నవ్వావు. "నువ్వు స్వేచ్ఛకోరే వాడివైతే 'నర్తకి'లా నీ వెంట నడిచేదాన్ని...

ఒక మొద్దురాతి చిప్ప చుట్టూ తిరుగుతున్న చేపపిల్లలా ఉన్నాను. నా ఖర్మకొద్దీ దొరికావ్. వ్వే...వ్వే...వ్వే..." అని వెక్కిరించి పరుగులు తీసేదానివి. నీ వెనుకే నేను పరిగెత్తి అలసిపోయి కూచుంటే సముద్రంలోని నీళ్ళు తెచ్చి నెత్తిన గుమ్మరించి తుర్రుమనేదానివి.

ఎక్కడికో తీసుకుపోయి 'ఇక్కడ అల శిలను ఢీకొంటుంది. చూద్దాం' అంటూ గంటల తరబడి నిరీక్షణ. అల రాదు. శిలను తడిపెయ్యదు. చీకటవుతుంది. అయినా వెళ్ళవు. మీ అమ్మ తిడుతుందేమో అంటే అమ్మ పెట్టే చివాట్లన్నా... ఆత్రేయ పాటలన్నా చాలా ఇష్టం అనేదానివి.

ఎంత స్వేచ్ఛగా ఎగిరేవాళ్ళం... జాతీయ పతాకంలా!!

ఒక్కసారిగా మన చుట్టూ ఎందరెందరో...

తుపాకులెత్తిపట్టిన వాళ్ళు...

పిస్టల్లు ఎక్కుపెట్టిన వాళ్ళు... ట్రిగ్గర్లు నొక్కిపట్టిన వాళ్ళు... రౌడీలు... రోమియోలు... రాక్షసులు... మీ వాళ్లంతా. ఒక్క రాత్రి సైకిల్ చెయిన్‌లు... ట్యూబ్ లైట్లు వీపుమీద విలయతాండవం చేసిన నిశిరాత్రి... ఇదిగో... మూడేళ్ళయినా మాయని మచ్చలు. వాటిని తడిమినప్పుడల్లా నా మనోగుహలో నీ లయ తాలూకు కేకలేవో లీలగా విన్పిస్తాయి. అందరి ఆప్యాయత కొవ్వొత్తిలా కరిగిపోయాక అంతులేని శోకంతో శూన్యంలోకి కన్నీటి బిందువుల్ని విసుర్తాను. అవి గ్రహాలై నీ చుట్టూ పరిభ్రమిస్తాయి. శకలాలై రాలిపడితే శలభాన్నై చచ్చిపోతాను.

కె.వి.నరేందర్

ఎవరో వచ్చి గిల్లిపోతారు...

బ్లేడ్‌లతో నిలువెల్లా చెక్కిపోతారు...

విస్ఫోటనం

ఈరోజు ఉగాదేమో... ఊరంతా తోరణాలు కట్టి వుంది.

మనోవల్మీకంలో అణువంత ప్రశాంతత. నాకే ఆశ్చర్యంగా ఉంది. మూడేళ్ళ అలజడి మట్టి కొట్టుకుపోయినట్లు ఎందుకీ నిర్మలత...??

అలవాటు పడ్డానేమో? బలవంతంగా నిన్ను తల్చుకుంటూ నడుస్తున్నాను. నడక నా ప్రాణం. గుడిలోంచి పంచాంగం విన్పిస్తోంది. మనసు చెద తొలిచిన పంచమ వేదమై ఘోషిస్తోంది.

ఒక్కసారి వచ్చిపోవూ... గ్రీటింగ్స్ చెప్పడానికైనా...

సైకిల్‌బెల్‌తో పాటు 'నమస్తే సార్' అన్నమాటలు నీ ఆలోచనల్ని చెదరగొడితే చూసాను.

పోస్ట్‌మాన్ సాయిలు.

వాడికి తెల్సు.... నా కనుగుడ్లు వాడి సైకిల్ చక్రాలకిందపడి చిట్లిపోతాయని...

"నిన్న ఈవినింగ్ పోస్ట్‌లో వచ్చింది సార్..." పోస్టల్ ముద్ర సరిగా పడని గులాబీ రంగు కవరు చేతిలో పెట్టాడు. ఒక మహర్షిలా కన్పించాడు.

అడ్రస్‌మీది నా పేరు చూసి ఆదుర్దాగా చింపాను.

పాల నురగమీద గీసిన ఎర్రటి అక్షరాలు...

"నువ్వూ మారలేదు...

నేనూ మారలేదు...

కాలం మారిపోతే నేరం మనదికాదు! బాగున్నావా నేస్తం...???"

ఆత్రేయ బొమ్మ గ్రీటింగ్‌తో పంపిన అక్షరాలు... మెదడు అరల్లో ఫెటేల్మమన్న విస్ఫోటనాలు...

ఎక్కణ్ణించో... ఆమె రాసింది...

ఆమె రాసింది...

ఆమె రాసింది...

గొంతెత్తి అరిచాను. వూరు ఉలిక్కిపడింది. నా గది ఎటువైపుందో గుర్తు రాలేదు. లక్షలసార్లు చదువుకొని కోట్లసార్లు జ్ఞాపకం చేసాను.

నువ్వు కన్పించకపోయినా... నీ అక్షరాల ఆలంబన చాలదూ...

సింధూ... ఐ లవ్ యూ...

కరిగిపోయే స్వప్నాన్ని చక్రంలా కదిలించుకుంటూ మళ్లీ చెరువు గట్టు మీదికి చేరుతాను. రంగి వస్తోందని రైతు పాడతాడు!!!

❀ ❀ ❀

అతడి అంతరాన్ని పసిగట్టి మరో పదేళ్ళు బతికించుకోవాలనే ప్రయత్నంలోనేనేమో... నాటకమాడిన పోస్ట్‌మాన్ నవ్వుని అతడు గుర్తించనే లేదు.

అతడు పంపిన నిశ్శబ్ద శాసనం...

ఇతడి బలి వితర్ధిమీద జీవితకాలపు చలనం !